

sygn. akt I C 811/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący – SSO Agnieszka Tarasiuk-Tkaczuk

Protokolant – st. sekr. sąd. A. K.

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2013 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa W. L. (1)

przeciwko W. A.

o ochronę dóbr osobistych

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda W. L. (1) na rzecz pozwanej W. A. kwotę 378,- (trzysta siedemdziesiąt osiem) złotych tytułem kosztów postępowania.

SSO Agnieszka Tarasiuk-Tkaczuk

sygn. akt I C 811/12

UZASADNIENIE

W. L. (1) w dniu 9 sierpnia 2012 r. wniósł przeciwko W. A. pozew o ochronę dóbr osobistych, którym domagał się:

1. zasądzenia od pozwanej na rzecz Fundacji Konferencji Episkopatu Polski (...) z siedzibą w W. kwoty 5.000,- zł;
2. nakazania pozwanej złożenia oświadczenia o następującej treści: przepraszam Pana W. L. (1) za naruszające jego dobra osobiste upublicznienie m.in. na spotkaniu Dyrektora Z. z Radą Pracowniczą Z. w dniu 7 października 2010 r. oraz w korespondencji z dnia 30 sierpnia 2010 r. kierowanej do Marszałka Województwa (...) informacji o jego stanie zdrowia i przebytej chorobie w celu wykazania niezdolności Pana W. L. (1) do sprawowania funkcji zastępcy dyrektora Z., czym naruszyłam jego dobre imię oraz cześć, w formie osobistego wystąpienia w płatnym ogłoszeniu emitowanym przed Kroniką nadawaną o godzinie 17:30 i 21:45, w następną sobotę przypadającą po tygodniu, w którym uprawomocni się orzeczenie w niniejszej sprawie;
3. nakazania pozwanej złożenia na pierwszej stronie Gazety (...) oraz Kuriera (...), w wydaniu weekendowym przypadającym po tygodniu, w którym uprawomocni się orzeczenie w niniejszej sprawie, oświadczenia w formie ogłoszenia płatnego, pisanego czcionką Times N. R. rozmiar 28, o następującej treści: przepraszam Pana W. L. (1) za naruszające jego dobra osobiste upublicznienie m.in. na spotkaniu Dyrektora Z. z Radą Pracowniczą Z. w dniu 7 października 2010 r. oraz w korespondencji z dnia 30 sierpnia 2010 r. kierowanej do Marszałka Województwa (...) informacji o jego stanie zdrowia i przebytej chorobie w celu wykazania niezdolności Pana W. L. (1) do sprawowania funkcji zastępcy dyrektora Z., czym naruszyłam jego dobre imię oraz cześć;
4. zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego żądania powód podał, że pozwana jako Dyrektor Z., mając na celu uzyskanie zgody Marszałka Województwa (...) na odwołanie powoda z funkcji zastępcy dyrektora Z. oraz poparcia pracowników Z. dla swych działań, wskazywała jako jeden z powodów uzasadniających jej starania fakt długotrwałej nieobecności powoda spowodowanej leczeniem psychiatrycznym. Okoliczność ta była podnoszona w korespondencji pozwanej adresowanej do Marszałka Województwa (...), jak również podczas spotkań z podległymi pozwanej pracownikami. Powyższe zachowanie pozwanej polegające na ujawnieniu rodzaju choroby, na którą zapadł powód naruszyło dobra osobiste powoda w postaci czci i dobrego imienia. Krzywdę powoda pogłębiły inicjowane przez pozwaną artykuły ukazujące się w lokalnej prasie, przedstawiające powoda jako osobę niekompetentną.

W. A. (1) w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu.

Pozwana podała, że nie była inicjatorką jakichkolwiek publikacji prasowych na temat powoda, jej pismo do Marszałka Województwa (...) nie zawierało szkalujących powoda i nieprawdziwych informacji, a jedynie ogólnikową i podaną w sposób wyważony informację, a nadto zostało podjęte w ramach uprawnień pozwanej, było podyktowane troską o los instytucji, którą pozwana kierowała i zmierzało do ochrony uzasadnionego interesu publicznego. Długotrwała nieobecność powoda spowodowana leczeniem psychiatrycznym, jego niepokojące zachowanie, polegające m.in. na umieszczeniu w swoim gabinecie sznura wisielczego oraz konieczność zapewnienia prawidłowego funkcjonowania instytucji obligowały pozwaną do poinformowania swojego przełożonego o zaistniałej sytuacji, w celu oceny predyspozycji powoda do dalszego sprawowania funkcji zastępcy dyrektora zamku. Pozwana zaprzeczyła również, aby naruszyła dobra osobiste powoda podczas posiedzenia Rady Pracowniczej z dnia 7 października 2010 r. Pozwana podniosła, że pozostaje w konflikcie zarówno z powodem, jak i P. S., który zrelacjonował powodowi przebieg ww. posiedzenia, zaś ze sporządzonego z tego posiedzenia protokołu nie wynika, aby pozwana ujawniła poniżające powoda informacje.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. A. (1) w okresie od października 2008 r. do października 2010 r. była dyrektorem Z., zaś W. L. (1) od 2007 r. pełni funkcję zastępcy dyrektora tegoż Z..

Strony w okresie zajmowania funkcji kierowniczych pozostawały w konflikcie, nie współpracowały ze sobą.

W. A. (1) kilkakrotnie zwracała się do Marszałka Województwa (...) o odwołanie powoda ze stanowiska zastępcy dyrektora, ze względu na niewywiązywanie się przez powoda z obowiązków służbowych.

Niesporne, a nadto dowód:

- przesłuchanie powoda W. L., k.95

- przesłuchanie pozwanej W. A., k.95

W dniu 22 maja 2009 r. pod nieobecność dyrektora Z., powód przekazał kierownikom działów pismo informujące o powołaniu przez Zarząd Województwa – „w związku z anonimowymi skargami na przypadki rzekomego lobbingu, obraźliwego traktowania pracowników i innych nieprawidłowości w Z.” – komisji do spraw zbadania zasadności powyższych zarzutów. W powyższym piśmie powód zwrócił się do pracowników o zgłaszanie komisji wszelkich uwag. Komunikat ten został opatrzony wierszem (...), podpisem powoda „z upoważnienia dyrektora Z.” oraz wywieszony na tablicy ogłoszeń.

W dniu 27 maja 2009 r. W. A. (1), po uprzednim wysłuchaniu powoda, ukarała go karą nagany, w związku z wystosowaniem komunikatu z dnia 22 maja 2009 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 czerwca 2010 r. oddalił powództwo W. L. (1) przeciwko Z. Książąt (...) o uchylenie kary porządkowej nagany z dnia 27 maja 2009 r. W uzasadnieniu powyższego wyroku wskazano, że pełnienie obowiązków zastępcy dyrektora

nieśie za sobą szczególne wymogi w zakresie lojalności i współpracy z przełożonym. Powód nakłaniając pracowników pod nieobecność dyrektora do występowania na zewnątrz ze skargami na pracodawcę realizował swój prywatny interes polegający na uszkodzeniu dyrektorowi Z.. Komunikat sformułowany przez powoda, osobisty i emocjonalny, opatrzony wierszem, zmierzał do wywołania u pracowników postaw niezadowolenia, pretensji do pracodawcy, wzywał do swoistego buntu. Powyższym zachowaniem powód naruszył szereg swoich obowiązków. Działanie powoda było sprzeczne z prawem, dobrymi obyczajami i niełojalne, naruszało porządek w procesie pracy i uzasadniało zastosowanie kary nagany.

Niesporne, a nadto dowód: wyrok z dnia 11.06.2010 r., k.70-78

W. L. (1) w swoim gabinecie w Z. powiesił na wieszaku gruby powróż z zawiązaną pętlą szubieniczną. Szubienica ta przez rok wisiała w gabinecie powoda.

W 2010 r. W. L. (1) przez ponad 7 miesięcy był nieprzerwanie nieobecny w pracy, przy czym od końca lutego do końca lipca 2010 r. powód, u którego rozpoznano depresję, przebywał na zwolnieniu lekarskim wystawionym przez lekarza psychiatrę, następnie w sierpniu przebywał na urlopie wypoczynkowym i z tytułu narodzin dziecka, wreszcie we wrześniu korzystał ze zwolnienia ze względu na chorobę żony. W. L. (1) wrócił do pracy w dniu 16 września 2010 r.

W. A. (1) w okresie od marca do września 2010 r. zarządzała Z. jednoosobowo, z uwagi na nieobecność obu zastępców dyrektora.

Dowód:

- przesłuchanie powoda W. L., k.95

- przesłuchanie pozwanej W. A., k.95

Pismem z dnia 30 sierpnia 2010 r. W. A. (1) po raz kolejny zwróciła się do Marszałka Województwa (...) o wyrażenie zgody na odwołanie W. L. (1) ze stanowiska zastępcy dyrektora. Pozwana motywowała powyższy wniosek utratą zaufania do zastępcy, brakiem współpracy, lojalności i działaniem na szkodę instytucji. Pozwana wskazała na treść wyroku z dnia 11 czerwca 2010 r. oraz na niewywiązywanie się przez powoda z powierzonych mu zadań, pomimo stosowania wobec niego ustnych upomnień i kar regulaminowych. Ponadto pozwana uzasadniała przedmiotowy wniosek długotrwałą (blisko 180-cio dniową) nieobecnością powoda w pracy, spowodowaną leczeniem psychiatrycznym. Pozwana poinformowała, że zarówno samo leczenie, jak i postępowanie Pana L. świadczy o braku odporności na stres, który towarzyszy każdemu stanowisku o dużej odpowiedzialności. Pan L. ma z tym problemy, gdyż jest chorym człowiekiem, zatem nie ma odpowiednich predyspozycji do zajmowania kierowniczych stanowisk. Powinien poddać się leczeniu i zwolnić zajmowane stanowisko, dając mi tym samym możliwość sprawnego i efektywnego zarządzania instytucją (poprzez zatrudnienie osoby kompetentnej, zaufanej, chcącej współpracować ze mną i pracownikami). Do ww. pisma dołączono zdjęcie szubienicy wiszącej w gabinecie powoda.

Niesporne, a nadto dowód: pismo W. A. z 30.08.2010 r., k.7

W dniu 7 października 2010 r. odbyło się spotkanie dyrektora Z. Książąt (...) z przedstawicielami Rady Pracowników, podczas którego poruszano kwestie wyposażenia w sprzęt biurowy, remontowe, finansowe itp.

Na pytanie M. G. dotyczące zastępców dyrektora pozwana odpowiedziała, że W. L. (1) był nieobecny w pracy przez okres 7,5 miesiąca, a R. B. złożył wypowiedzenie z pracy. Nadto pozwana omówiła krótko współpracę ze swoimi zastępcami, zacytowała zebrany niektóre fragmenty orzeczenia sądu oraz poinformowała o staraniach dotyczących pozyskania nowego zastępcy dyrektora o kompetencjach odpowiednich do zajmowanego stanowiska.

Dowód:

- protokół ze spotkania, k.56-59

- zeznania świadka M. K.-G., k.83

- zeznania świadka O. J., k.83

- zeznania świadka M. B.-K., k.83

We wrześniu i październiku 2010 r. w (...) prasie ukazały się artykuły opisujące sytuację Z., w tym konflikt pomiędzy powodem a pozwaną. W dwóch publikacjach autorstwa K. S. (1) zaprezentowano zasługi dyrektora W. A. dla Z. oraz opinie, głównie pracowników Z., dotyczące zważnionych dyrektorów. W artykułach tych dominowała krytyczna ocena działalności zastępcy dyrektora – W. L. (1), który zamiast wykazać się jakąkolwiek aktywnością, wykazał się jedynie wielomiesięcznym zwolnieniem.

K. S. (1) przed napisaniem artykułów przeprowadziła rozmowy zarówno z powodem, jak i pozwaną. W. A. (1) nie inicjowała ww. publikacji prasowych i nie informowała dziennikarki o rodzaju choroby, w związku z którą powód przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Dowód:

- artykuły prasowe, k.9-11

- zeznania świadka K. S., k.83

W. L. (1) jest członkiem partii (...).

Niesporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania powoda stanowiły przepisy artykułów 23, 24 oraz 448 Kc.

W myśl art. 23 Kc, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Stosownie do art. 24 § 1 Kc, ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie zaś z art. 448 Kc, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Należy podkreślić, że roszczenia określone w art.24 Kc nie przysługują, jeśli sprawca naruszenia wykáže, że zachodziła jedna z okoliczności wyłączających bezprawność jego działania, usprawiedliwiających naruszenie dobra osobistego. Do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych powszechnie zalicza się: działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa; wykonywanie prawa podmiotowego; działanie w ochronie uzasadnionego interesu.

W przedmiotowej sprawie W. L. (1) wskazywał, że naruszenie jego dóbr osobistych przez W. A. nastąpiło w wyniku rozpowszechnienia przez pozwaną informacji o stanie zdrowia powoda, braku woli współpracy i niewywiązywania się przez niego z powierzonych zadań.

Ocena, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych wymaga odniesienia się do wszystkich okoliczności sprawy oraz do kryteriów obiektywnych, a nie do subiektywnych odczuć powoda.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, zakwestionowane przez powoda działanie W. A. polegające na poinformowaniu Marszałka Województwa pismem z dnia 30 sierpnia 2010 r. o długotrwałej nieobecności powoda spowodowanej leczeniem psychiatrycznym, braku jego odporności na stres, potrzebie leczenia i wynikającym z tego braku predyspozycji do zajmowania kierowniczych stanowisk nie mają charakteru bezprawnego. Natomiast pozostałe twierdzenia pozwu, dotyczące upublicznienia przez pozwaną informacji o stanie zdrowia powoda i przebytej chorobie podczas spotkania z Radą Pracowniczą Z. w dniu 7 października 2010 r., a także dotyczące inicjowania przez pozwaną publikacji prasowych przedstawiających powoda w niekorzystnym świetle – nie zostały przez powoda udowodnione.

Sąd zważył, że zgodnie z § 6 ust. 1 i 3 statutu Z. Książąt (...) (załącznik nr 1 do uchwały nr 481/09 Zarządu Województwa (...) z 15 kwietnia 2009 r.), Z. zarządza dyrektor, który organizuje jego działalność, odpowiada za prawidłową realizację działalności statutowej; do zakresu działania dyrektora Z. należy w szczególności dobór i właściwe wykorzystanie kadr. Natomiast w myśl § 7 ust. 1 i 2 statutu Z., dyrektor zarządza Z. przy pomocy dwóch zastępców; umowę o pracę z zastępcą nawiązuje i rozwiązuje dyrektor po uzyskaniu zgody Zarządu Województwa.

Z ostatniego z powołanych postanowień statutu wynika, że pozwana jako dyrektor Z. była uprawniona do rozwiązania umowy o pracę z powodem, jednakże po uzyskaniu zgody Zarządu Województwa. Pozwana dążąc do realizacji powyższego uprawnienia musiała zatem wystąpić ze stosownym wnioskiem o wyrażenie zgody, co też uczyniła pismem z dnia 30 sierpnia 2010 r. Nie ulega wątpliwości, że przedmiotowy wniosek wymagał należytego umotywowania, czyli dokładnego opisanie okoliczności wskazujących na niemożność sprawowania przez powoda odpowiedzialnej funkcji zastępcy dyrektora.

W ocenie Sądu, analiza treści pisma pozwanej z dnia 30 sierpnia 2010 r. prowadzi do wniosku, że przedstawiona w nim ocena powoda, jako zastępcy dyrektora nie wykracza poza granice zgodnego z prawdą relacjonowania faktów, zaś zarzuty stawiane powodowi przez pozwaną – w świetle treści wyroku z dnia 11 czerwca 2010 r., osobliwego zachowania powoda (przechowywanie szubienicy w swoim gabinecie) i jego długotrwałej nieobecności w pracy - nie mogą być uznane za bezpodstawne.

Zdaniem Sądu, nie stanowią bezprawnego naruszenia dóbr osobistych w szczególności stwierdzenia pozwanej o braku odporności powoda na stres, leczeniu psychiatrycznym, które już przeszedł i któremu, jako człowiek chory, powinien on być w dalszym ciągu poddany. Powyższe stwierdzenia znajdują bowiem oparcie w faktach (powód istotnie zapadł na chorobę wymagającą leczenia psychiatrycznego) oraz w powszechnie znanej specyfice chorób dotyczących sfery życia psychicznego człowieka. Choroby te, w tym depresja, na ogół przybierają postać nawracającą, wymagają długotrwałej terapii, ich przyczyną i czynnikiem ryzyka często bywa długotrwały stres. Z tego względu przedstawiona Marszałkowi Województwa opinia pozwanej, że powód jest osobą chorą i nie powinien zajmować stanowiska kierowniczego, z którym wiąże się duża odpowiedzialność i stres, była rozsądna i nie pozbawiona podstaw.

Wymaga również zaznaczenia, że wprawdzie w dniu 30 sierpnia 2010 r. powód nie przebywał już na zwolnieniu lekarskim, jednakże w dalszym ciągu był on nieobecny w pracy, korzystał z urlopu wypoczynkowego i data jego powrotu do pracy nie była znana.

Po wtóre, zdaniem Sądu, pozwana dążąc do usunięcia powoda z funkcji zastępcy dyrektora działała w ochronie uzasadnionego interesu. Z. jest szczególną instytucją kultury, prowadzącą wielokierunkową działalność w zakresie wspierania twórczości artystycznej oraz upowszechniania kultury i sztuki. Prawidłowe zarządzanie całokształtem działalności Z. jest rzeczą niezwykle ważną, leży w interesie całej lokalnej społeczności. Zgodnie ze statutem, Z.

powinien być zarządzany przez dyrektora przy pomocy dwóch zastępców. Tymczasem faktycznie pozwana przez wiele miesięcy była tej pomocy całkowicie pozbawiona, sama wykonywała obowiązki należące do trzech osób. Nie można zatem czynić pozwanej zarzutu, że będąc odpowiedzialną za prawidłową realizację działalności statutowej Z., domagała się odwołania zastępcy, który wykazał się wobec niej nielojalnością, przez długi czas był nieobecny w pracy, a po powrocie do pracy, z uwagi na istniejący konflikt oraz specyfikę przebytej choroby, nie dawał rękojmi wykonywania swoich obowiązków w sposób oczekiwany przez pozwaną.

W konsekwencji należało uznać, że informacje zawarte w piśmie pozwanej z dnia 30 sierpnia 2010 r. były oparte na faktach i nie miały charakteru bezprawnego, gdyż zostały przekazane w ramach przysługujących pozwanej uprawnień oraz w ochronie uzasadnionego interesu publicznego.

Jak już wyżej wskazano, za nieudowodnione uznał Sąd twierdzenia pozwu dotyczące upublicznienia przez pozwaną informacji o stanie zdrowia powoda i przebytej chorobie podczas spotkania z Radą Pracowniczą Z. w dniu 7 października 2010 r., a także twierdzenia dotyczące inicjowania przez pozwaną publikacji prasowych przedstawiających powoda w niekorzystnym świetle.

Stosownie do art. 6 Kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód zastępowany przez zawodowego pełnomocnika nie sprostał ciężarowi dowodu w zakresie omawianych twierdzeń.

Dowód z dokumentu w postaci pisma P. S. z dnia 19 listopada 2010 r. oraz zeznania świadka P. S. Sąd uznał za niewiarygodne, a tym samym pozbawione mocy dowodowej. P. S. pozostawał w konflikcie z pozwaną, która jako dyrektor Z. kilkakrotnie udzielała mu upomnień i nagan. Po wtóre, powyższe dowody nie znajdują oparcia w pozostałym materiale dowodowym, a mianowicie żaden z pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków nie potwierdził, iż pozwana podała do wiadomości pracowników z powodu jakiej choroby W. L. (1) był nieobecny w pracy. Wreszcie w protokole posiedzenia, precyzyjnie opisującym przebieg tego spotkania, nie ma wzmianki o podaniu przez pozwaną informacji o rodzaju choroby powoda. Zeznania świadków będących pracownikami Z. są tym bardziej wiarygodne, że pozwana – w przeciwieństwie do W. L. (1) – od dawna nie jest już ich przełożoną. Ponadto świadkowie zeznali, że choroba, na którą cierpiał powód była na Z. tajemnicą Poliszynela, czyli powszechnie znaną wiadomością. Na wiarygodność powyższych zeznań wskazują zasady doświadczenia życiowego: w niedużej społeczności danej instytucji, wszelkie informacje (a zwłaszcza dotyczące osoby zajmującej kierownicze stanowisko, trwale nieobecnej w pracy i przedkładającej kolejne zwolnienia lekarskie wystawione przez lekarza psychiatrę) rozchodzą się dość szybko.

Powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność inicjowania przez pozwaną publikacji prasowych na jego temat. Świadek K. S. (1) stanowczo zaprzeczyła, aby do napisania przedmiotowych artykułów skłoniła ją pozwana. W ocenie Sądu, powyższe zeznania świadka są w pełni wiarygodne. Świadek jest z zawodu dziennikarką, a więc osobą z zewnątrz, niezależną od stron i nie uwikłaną w ich w konflikt. Sytuację panującą na Z. świadek opisała z racji specjalizowania się w sprawach związanych z kulturą i sztuką, nadto jej artykuły charakteryzują się obiektywizmem, gdyż przedstawiono w nich krytyczne opinie również na temat pozwanej.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowił art. 98 § 1 i 3 Kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Ponieważ powód przegrał niniejszy proces w całości, obowiązany jest zwrócić pozwanej koszty związane z niniejszym postępowaniem. Koszty pozwanej stanowiły: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej – 360 zł, określone na podstawie § 11 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1348 ze zm.); opłata od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wydatek na koszty podróży świadka – 134 zł. Omyłkowo jednak na rzecz pozwanej zasądzono mniejszą niż należało sumę kosztów postępowania.

Ze sformułowania ww. § 11 pkt 2 oraz art. 24 Kc wynika, że wynagrodzenie w sprawie o ochronę dóbr osobistych wynosi 360 zł i jest stałe, niezależnie od rodzaju i rozmiaru zgłoszonych roszczeń niemajątkowych jak i majątkowych,

o których mowa w art. 24 Kc (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 17 maja 2012 r., I CZP 39/12, LEX nr 1164725). Natomiast przepis § 11 ust. 2 znajduje zastosowanie do roszczeń majątkowych dochodzonych łącznie z roszczeniami o ochronę dóbr osobistych, ale opartych na innej podstawie niż art. 24 Kc (odszkodowawczych, windykacyjnych itp.)

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSO Agnieszka Tarasiuk-Tkaczuk

I C 811/12 S., dnia 8 kwietnia 2013 r.

Zarządzenie

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień (w tym okoliczność usprawiedliwiającą sporządzenie uzasadnienia po terminie, tj. **urlop wypoczynkowy sędziego w okresie 30.03. – 5.04.2013 r.**).
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda
3. Zszyć akta, które rozpadły się na 2 części (k.69).
4. Przedłożyć akta za 16 dni lub z wpływem.

SSO Agnieszka Tarasiuk-Tkaczuk